

PETRI

doch, zeer tot vermaak van den kleine, gemakkelijk kon schommelen. Wij waren in een vriendelijke stemming toen Petri mij aansprak. Hij vroeg of ik Hollander was; hij had mij met den kleine hooren praten. Op mijn bevestigend antwoord zei hij, niet zonder vertoon van ijdelheid:

— Ik ken ook een beetje Hollandsch!

Om dit te bewijzen streek hij den kleinen jongen over diens zijge haren en sprak een paar keer een liefkozend, Hollandsch woord, met een licht-sentimenteele intonatie. Hij lachte zoo vriendelijk mogelijk, al viel dat door het gemis van twee voortanden niet mee; zijn oogen waren echter goedig (blauw en goed!) zoodat de jongen zonder zich af te wenden hem bleef aankijken. Terwijl Petri het kleine hoofd bleef streelen, zei hij: — Goffedom, ... Goffedom! . . . .

Ik knikte hem enthousiast toe en moest toen nog méér Hollandsche woorden aanhooren. Petri was er dermate trotsch op, dat hij er na zijn derde glas bij „Joseph” nog af en toe over begon te spreken en daarom waarschijnlijk, zonder erg, mijn sigaretten oprookte.

Kort na deze kennismaking, toen hij mij een enkelen keer opzocht, was hij reeds door de geheele visschersbevolking geaccepteerd. Weliswaar kon dit niet verhinderen dat hij altijd iets van den vluchteling in zijn blik behield, soms een gesprek kon afbreken door ingespannen den weg af te zien, naar de dichtstbijzijnde kroeg kon gaan, of zelfs haastig verdwijnen, bij voorbeeld als het bootje met vreemdelingen aankwam. Soms ook had hij belangstelling voor zaken die hij op andere oogenblikken scheen te vermijden.

Om geschenken te kunnen geven, ging hij op roof uit. Hij stal dan natuurlijk dingen die hij zelf prachtig vond, zooals stukken koraal, bootjes in flesschen en dergelijke snuisterijen, daarmede een grenzelooze onverschilligheid voor wetten en verordeningen demonstreerende; hij hield zich niet aan maat, noch kende, zoo te zien, eenig doel, hij deed alsof hij slechts te leven had van de zon en den wind. 's Avonds, om half elf meestal, ging hij naar zijn vlondertje om er den nacht door te brengen. Hij beweerde dat hij liever dáár sliep dan in een bed.

— Zoo'n bed, zei hij, zoo'n bed. . . . Merkte hij dan een bed op, dan gingen zijn blikken snel door de kamer en liep hij naar de deur.

— Een bed is te warm, zei hij. — Neen, een bed is niet goed voor me. Wat mij betreft, ik slaap maar liever buiten. —

— Die planken zijn hard, makker!

— Ja zeker, en een bed is zacht. Goeden nacht en de groeten aan Madame. . . .